

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 38.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790358400/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

de vente, at det vilde gjentage sig med mig, og indgive mig en hidtil ukendt Tilbøielighed for Punsch og Cigarer.

Vi vare under denne Samtale komne ind i en Caffee, og uden at tænke noget videre derover, satte jeg mig med de Andre ved et Bord, paa hvilket Felix fandt det passende at lægge begge sine Fødder, idet han gyngede sig tilbage paa Stolen, og morede sig med at blæse tykke Røgskyer af sin Cigar.

Her er bandsat hyggeligt, sagde Flint og nikkede venligt, idet Opvarteren satte tre Glas, fyldte med et varmt Fluidum, paa Bordet.

Min Anelse sagde mig, at det var Punsch, og jeg følte stærk Trang til at udtale mig kraftigt imod denne ødelæggende Drik; men jeg veed ikke om det var en Følge af den kolde Aftenluft, eller muligt fordi jeg ikke er vant til saa silde at spise varm Mad, nok sagt, jeg følte mig utilpas, men med en ubestemt Idee om, at noget Varmt maatte gøre mig godt.

Drik, sagde Felix, idet han arrangerede sig paa en anden beqvem Maade, og stødte an imod mit Glas.

Jeg tog en Slurk, og følte Sandheden af, at Gift, anvendt ved enkelte Tilfælde, ofte er den største Velgjerning. Conversationen kom atter i Gang, og jeg fik Leilighed til at udtale mine nationale Sympathier, rigtignok med mange Afbrydelser, især af Felix, der bandede paa, at han med Fornøielse var bleven en furchtbarer Schleswig-Holsteiner, dersom hans Smukke med den hvide Hat havde talt tydsk. Vi bleve livligere og livligere, især Felix og jeg. Flint hørte derimod mere til, og oplivede blot engang imellem Samtalen med en eller anden tør Bemærkning, som jeg dog maa tilstaae ofte var meget aandrigere end jeg tidligere havde troet ham istand til. Rundt omkring i Stuen sad forskellige Grupper, men enhver skjottede sig selv; og uagtet vore Discussioner undertiden bleve lidt høiøstede, lode Ingen til at tage det ilde op. Jeg begyndte at sande Flints Bemærkning, at det var hyggeligt; jeg befandt mig virkelig vel, paa en Smule Tørst nær, som jeg tilskrev den for mig uvante Cigarrygen. Men Punschen var lædskende og af en liflig Smag, saa jeg neppe kunde regne Tørst for en Ubehagelighed. Tiden løb paa den fornøieligste Maade, især da Felix lidt efter lidt tabte sin Oppositionslyst, saa jeg med mere Fynd kunde deducere mine Yndlingsmeninger om en aandelig Forening af de nordiske Riger til et Værn imod den med den franske Literatur indtrængende Imoralitet. Mit Foredrag var sikkert humoristisk; thi